

Nikki Erlick
Pipacsmező

Nikki Erlick

PIPACSMEZŐ

GENERAL PRESS
K Ö N Y V K I A D Ó

A mű eredeti címe
The Poppy Fields

Copyright © 2025 by Nikki Erlick

Hungarian translation © Gieler Gyöngyi

© General Press Könyvkiadó, 2025

Az egyedül jogosított magyar nyelvű kiadás.
A kiadó minden jogot fenntart,
az írott és az elektronikus sajtóban
részletekben közölt kiadás és közlés jogát is.
A könyv szövegét tilos a mesterséges intelligencia
bármilyen formájának betanítására használni.

Fordította
GIELER GYÖNGYI

Szerkesztette
KISS BERNADETT

ISBN 978 615 104 046 1

Kiadja a GENERAL PRESS KÖNYVKIADÓ
1086 Budapest, Dankó utca 4–8.
Telefon: (06 1) 411 2416

**www.generalpress.hu
generalpress@lira.hu**

Felelős kiadó KOLOSI BEÁTA
Műszaki szerkesztő DANZIGER DÁNIEL
Felelős szerkesztő BALÁSSY FANNI

Létezik egy hely, elrejtve a déli sivatag messzeségbe nyúló, homokos síkságán, ahol nem lát semmi mást az ember, csak pirosat.

Fölülről nézve olyannak hat az egész, mint egy karmazsinvörös szőnyeg, de ha közelebb hajolunk, már látjuk, hogy nem egybefüggő a felülete, hanem különálló piros pontocskák sorakoznak hosszszan egymás után. Többezernyi. Mindegyik majdnem tökéletesen egyforma. A legtöbb néma és mozdulatlan. Némelyik olykor-olykor megmoccan, és vibrál. Olyan az egész, mint egy hatalmas, vad pipacsmező.

Csakhogyan valójában nem erről van szó.

Mert az apró piros pontok nem virágok, hanem emberek.

Emberek, akik sok-sok kilométert tettek meg, hogy eljussanak ide. Emberek, akik azért jöttek ide, hogy aludjanak.

Több ezren pihennek most a számukra idegen ágyon, egyforma, ropogósra vasalt piros pizsamában.

Némelyikük csak egy hónapig fog aludni.

Mások hosszabb ideig.

Néhányan lehunyják a szemüket, és készen állnak az alvásra, sőt lelkesen várják.

Mások úgy alszanak el, hogy még mindig félnek.

Némelyikük úgy érzi magát, mintha egy páciens lenne.

Mások úgy, mintha egy kísérletben vennének részt.

Némelyek nem fogják ezt érezni, míg fel nem ébrednek – ők azok, akik mellékhatással ébrednek majd.

Sokan remélik, hogy a szeretteik meg fogják bocsátani nekik, amiért ezt a különös utat választották.

Mégis szinte mind úgy érezték, hogy nincs más választásuk.

Mielőtt elaludnának, az édesanyjukra, az édesapjukra és a testvéreikre gondolnak, a barátaikra, a szerelmükre, a házastársukra.

A nagy dolgokra gondolnak, a mérföldkövekre, amelyeket elszasztottak, arra, amikor utoljára összeért a kezük egy szerettükével, a kimondott és kimondatlan szavakra. Kis dolgokra is gondolnak: egy ember ferde fogára, a párna illatára reggel, arra, ahogy valaki egy viccen nevetett. Emlékeznek az emberekre, akiket elveszítettek.

A szívfájdalmaik beleégtek a testükbe, a testükbe, amely most az ágyon hever. A testükbe, amelynek működését most a döntésük alapján leállítják, ha csak kis időre is.

A karjuk hajlatába tűk szúródnak, hozzákötik őket a csövekhez, amelyek álomba küldik, azután pedig életben tartják őket, közben pedig gyógyulnak.

Egy nap majd mind felébrednek.

Ám egyelőre most egyedül alszanak itt, ezen az elhagyatott helyen a sivatagban. De nincsenek egyedül. Magukkal hozták a fájdalmat, amely mindnyájunkat elér, és a súlyt, amely egyszer mindenkire ránehezedik. Itt, a Pipacsmezőn ritkán fordul elő, hogy üresen állna egy ágy.

Az utolsó röpké pillanatokban, mielőtt rájuk telepszik az álom, mindegyikük azon tűnődik, mi fog következni ezután.

Ez az alvás nem fogja helyrehozni a dolgokat, ebben mind egyetértenek. Nem fog értelmet adni az értelmetlennek, nem fogja betölteni a tátongó ürességet.

De talán – csak *talán* – segíteni fog.

Mindegyikük azt hallotta újra meg újra, hogy ha ki akarnak keveredni egy nehéz helyzetből, annak az az egyetlen módja, ha keresztülmennek rajta.

Azt viszont soha senki nem mondta, hogy ébren is kell maradni közben.

1. FEJEZET

Ava arra ébredt, hogy az arca a papírhoz nyomódik. A faasztalra dőlt, a kezében még mindig szorongatva a rajzszenet, miközben a kutyája, PJ a ruhája szélét ráncigálta.

Lehámozta az arcát a rajztömbről, és feltápászkodott. Kissé összerezett, amikor majdnem felborította a bögrét a hideg, opálos színű teával, amit előző este akart meginni. Láta, hogy a redőnyök rései mögött már ragyog a nap. Úgy elaludt, hogy nem hallotta az ébresztőt?

Egy pillanatra pánik futott át rajta. Megfordította a csuklóján az órát, és megnézte, mennyi az idő. Az ujjára tapadt rajzszen összemaszatolta a csuklóját, mintha a bőrén lévő szeplők egyetlen folttá olvadtak volna egybe. Szerencsére még nem volt késésben.

Lehajolt, hálásan megpaskolgatta és könnyedén megcirógatta a kutyája fejét. Ekkor szólalt meg a mobilján beállított ébresztő. PJ-nek valahogy mindig sikerült egy perccel az ébresztő előtt felriasztania.

Avát nem lepte meg, hogy munka közben elszundított; az előző éjszaka nem aludt valami jól. Meg az azt megelőző éjszakán se. Sőt, igazából egyik éjszaka sem, mióta megvette a repülőjegyet. Mióta úgy döntött, hogy megkeresi a nővérét.

Feljebb tolta az orrán a szemüvegét, aztán belepillantott a tükörbe. Az arcának egyik oldalát, amely egész éjszaka a rajzához préselődött, fekete szénréteg fedte. A kardigánja összegyűrődött, ahogy előredőlve ült, de úgy vélte, azért elfogadható ahhoz, hogy ebben menjen ki a reptérre. A folt, amit a bal ujjára varrt, jól tar-

tott, eltakarta a lyukat, ahol a könyöke kikoptatta a kötött anyagot, és élénklila színével feldobta az egyébként egyszerű fehér kardigánt. Ava sosem vette magának a fáradságot, hogy összeillő anyagokat válasszon, amúgy sem volt elég ügyes, hogy szépen, alig észrevehető öltésekkel varrja fel a foltot. (Mae nagy megtanított az alapfogásokra, de a varrótehetségét már nem örökölte.)

Gyorsan lezuhanyozott, reggelit adott PJ-nek, feltett egy kanna friss tevizet, aztán kiválasztotta a kedvenc bögréjét. A legelsőt, amit valaha is alkotott. A polcon saját kezűleg készített bögréi sorakoztak, és ez volt az egyik legrosszabb darab. Tulajdonképpen csak egy formátlan tálka, mivel akkoriban még azt sem tanulta meg, hogyan kell hozzá fület készíteni. Ennek ellenére az esetlen alkotás mindig mosolyra készítette Avát. Palaszürke mázat választott hozzá, amely bizonyos szögekből olyan kéknek látszott, mint az ég közvetlenül vihar előtt. Apró, szétszórta, narancssárga pöttyök díszítették, akár a nappal előbukkanó csillagok. Ava úgy gondolta, hogy talán ez a bögre szerencsét hoz neki az utazás napján.

Miután PJ befejezte a reggelijét a konyha sarkában, Ava rákönyökölt a konyhapultra, és a kezét bámulta. Szorosan markolta a meleg bögrét, és igyekezett elterelni a figyelmét. Nem akarta lejátszani magában az összes lehetséges forgatókönyvet arról, hogy mi történhet, miután a gépe leszáll a Los Angeles-i nemzetközi repülőtérre. Ava mindent a kezének köszönhetett. A keze miatt lett immár egy évtizede grafikus, a keze tette lehetővé, hogy saját házat vegyen. A kezének köszönhetette az agyagozás, a fazekaskorong, a varrógép és a kert örömeit. Mégis, ahányszor rátört egy különösen erős szorongásroham, mindig az lett a vége, hogy a keze szenvedte el a legszembetűnőbb sérüléseket. Durván lekapirgálta a körömágyakat, rózsaszín, nyers, berepedezett bőrt hagyva a helyén. Sokszor legalább egy uja be volt kötözve, míg a többi száraz volt és piszkos a sokórányi rajzolgatástól vagy a kerti munkától. A körmei persze mindig festetlenek voltak, semmiféle manikűrnek nem lett volna esélye. Ava tudta, hogy a keze csúnya. Mégis gyönyörű életet épített neki.

Elmosta és eltörölgette a bögrét, aztán felkészült az indulásra. Azt tervezte, hogy elviszi PJ-t egy kis reggeli sétára, aztán együtt indulnak is a reptérre.

Ellenőrizte, hogy elzárta-e a gázt a teáskanna alatt.

Ellenőrizte, hogy kihúzta-e a konnektorból a hajszárítót.

Ellenőrizte, hogy eltette-e a jutalomfalatokat PJ-nek, rágcсsálnivalót magának, a két könyvtári könyvet, és persze rajzpapírt meg ceruzát.

Fogta PJ pórázát meg a hordozótáskát, fogta a csomagját, és bezárta maga után az ajtót.

Ellenőrizte, hogy tényleg jól bezárta-e.

Aztán megnézte, hány óra.

Három és fél óra van még a gép indulásáig. A taxi egy óra alatt teszi meg az utat topekai házától a Kansas City-i repülőtérig. Három és fél óra lesz a repülés Kansas Cityből Los Angelesbe. Ott kezdődnek a nehézségek. Rendelt egy taxit, ami felveszi a reptérnél, és elviszi egészen a sivatagig. De miután odaért... ki tudja, mi lesz?

Ava eltűnődött, vajon Emmy, a nővére megér-e ennyi fáradozást azok után, ahogy bánt vele. Ráadásul sejtelve sem volt, hogy a nővére milyen állapotban lesz, hiszen senki sem tudja *igazán*, valójában mi folyik a Pipacsmezőn, ahol Emmy jelenleg tartózkodik. Az egész helyet rejtély övezte.

Ava megpróbálta maga elé képzelni a nővérét a por és homok közepette, a kaktuszok és prérikuttyák társaságában. Ki tudja ezen kívül, mi lakozik még a dél-kaliforniai sivatagban, ahol a Pipacsmező található. (Persze majdnem lehetetlen, hogy hívatlan kívülállók bejussanak az intézménybe – ez is kihívás lesz, amivel később meg kell majd birkóznia.)

Az is meglehetősen valószínű, hogy Emmy nem akarja, hogy megtalálják. Ava olyasvalakit üldöz, aki az egész életét meneküléssel töltötte. Lehet, hogy békén kellene hagynia Emmyt – gondolta –, ahogy a nővére is békén hagyta őt.

Megállt a háza ajtaja előtt, és lenézett PJ-re. Úgy tűnt, a kutya érzi a habozását, mintha csak hallotta volna Ava állandóan fecsegő elméjét. Bátorító ugatással biztatta, és finoman rángatni kezdte a pórázát. *Ideje indulni.*

Márpedig Ava mindig hallgatott PJ-re.